

व्हिस्कीचोर
ललिता गंडभीर

दुमजली, एकमेकीला चिकटून बांधलेल्या, विटांच्या बिल्डिंग्ससमोर चौकोनी हिरवळ, त्यातून बिल्डिंग्ससमोरच्या सहा पायऱ्यांकडे जाणारी तीन फुटी पायवाट, सर्वात वरच्या पायरीलगत काचेचा दरवाजा, तो उघडला की आत लहानसा चौक. त्यात टपाल टाकायच्या भिंतीतल्या पेट्या व दरवाजांच्या बेलस. मग एक किल्लीने उघडावा लागणारा काचेचा दरवाजा. ती उघडल्यावर आत प्रशस्त संगमरवरी फरशीचा चौक. चौकाच्या बाजूला पहिल्या मजल्यावरच्या दोन अपार्टमेंटसचे दरवाजे. चौकामधून दुसऱ्या मजल्यावर जाणारा जिनाही प्रशस्त. जिऱ्याच्या टोकाला दुसऱ्या मजल्यावऱ्या अपार्टमेंटसमोर असलेला चौक. त्यात उघडणारे दोन दुसऱ्या मजल्यावरच्या अपार्टमेंटचे दरवाजे.

प्रत्येक मजल्यावर चार खोल्यांचे दोन जुनाट अपार्टमेंटस. रस्त्यालगत स्वयंपाकघर व लिव्हिंग रूम. मागच्या बाजूला बाथरूम व दोन बेडरूमस. स्वयंपाकघरात जुना स्टोव्ह, डबल, पोर्सलिनचं सिंक व कपाटासारखी पॅट्री. बाथरूममध्ये चार पायावर उभा असणारा टब व दोन तोट्यांचं सिंक.

हा अपार्टमेंट केवळ स्वस्त, रोहितच्या हॉस्पिटलच्या व माझ्या कॉलेजजवळ म्हणून आम्ही भाड्याने घेतला. रोहितच्या तुटपुंज्या पगारात आम्हाला माझी ट्यूशन, वाणसामान, बेबीसिटरचा पगार व एक पार मोडकळीला आलेली कार या सर्वांचा खर्च भागवायचा होता.

आमचा अपार्टमेंट पहिल्या मजल्यावर होता. एक जुलैपासून रोहितची रेसिडन्सी चालू होणार होती. जूनच्या एकोणतीस तारखेला आम्ही आमचं सामान, एक सोफा, दोन खुर्च्या, एक बेड, एक क्रिब, दोन माणसांपुरतं डार्यनिंग टेबल व पाच सहा खोकी यू हॉलमध्ये घालून आणलं. आम्ही दोघांनीच ते सामान, मधे मधे लुडबुडणाऱ्या रिनाला संभाळत अपार्टमेंटमध्ये हलवलं. एकदोघा बघ्यांनी आमची दया येऊन आम्हाला मदत केली. आम्ही सामान आत हलवत असतानाच दुसऱ्या मजल्यावरून 'हॅलो हॅलो' म्हणत एक बाई आली. मध्यम उंची, गोल चेहरा, तपकिरी केस व डोळे, स्थूलपणाकडे झुकणारी शरीररयष्टी व चेहेऱ्यावर सतत मंदस्मित. मला प्रथमदर्शनीच ती आवडली. तिच्या मागोमाग एक रिनाच्याच वयाची गोड मुलगी आली.

"हॅलो! माझं नाव मागारिट. 'पेगी' म्हणतात मला. मी, माझा नवरा फ्रँक आणि माझ्या दोन मुली - जूली आणि मॉली - वरती राहतो. माझ्या समोरच्या जागेत.." पेगी तिच्या समोरच्या अपार्टमेंटकडे बोट दाखवत म्हणाली, "माझी कझिन मरी, तिची मुलगी कॅथी आणि ही छोटी सोफी राहतात. कॅथीचा डिव्होर्स झालाय. ती आईकडेच राहते. तुझ्या समोरच्या जागेत माझी कझिन केटी आणि तिचा नवरा राहतात. तिच्या नवऱ्याला अर्धागवायू झालाय."

दम न घेता पेगीने मला त्या बिल्डिंगमध्ये राहणाऱ्या सर्व बिऱ्हाडांची माहिती दिली. ह्या बिल्डिंगमध्ये राहणारे सगळे एकमेकांचे नातेवाईक आहेत एवढंच मला समजलं.

"हे बघ, मी तुझ्यासाठी सँडविचेस आणलीत." तिने माझ्या हातात एक पिशवी दिली. "त्यातल्या थर्मासमध्ये कॉफी आहे."

"थँक यू" मला तोंड फुटलं.

तेव्हाच्यात दुसऱ्या मजल्यावरून दोन दोन पायऱ्या गाळत एक मुलगी धावत खाली आली.

"हॅलो! हॅलो!" म्हणत तिने सोफीला उचलून गरगर फिरवलं. मग हवेत वर फेकून झेललं. नंतर तिने नीराला उचलून तेच केलं. त्या दोघी खिदळू लागल्या. "अगेन, अगेन" म्हणत त्या दोघी त्या मुलीला चिकटल्या.

"ही माझी मुलगी, जूली. तिला मी हरिकेन जूली म्हणते." इति पेगी. "फ्रँकी तिला जूली व ट्रबल म्हणतो."

जूली दिसायला पेगीसारखीच होती. फक्त ती पाच फूट अकरा इंच उंचीची व अगदी चवळीच्या शेंगेसारखी बारीक होती. तिचे डोळे मात्र मोठे आणि गर्द निळे होते. केस लाल होते. ते तिच्या खांद्यावर अस्ताव्यस्त पसरले होते.

"मला एका तासात प्रॅक्टिसला जायचंय." जूलीने पेगीला सांगितलं.

"आपल्या नव्या शेजारणीला 'हाय' म्हण जूली" पेगी म्हणाली.

"हाय" जूलीने माझा हात पकडून हलवला. "मी तुझ्या मुलीचं बेबी सिटिंग करायला तयार आहे. मी बास्केटबॉल कॅम्पसाठी पैसे जमवतेय." जूलीने मला सांगितलं आणि ती दोन दोन पायऱ्या गाळत धावत दुसऱ्या मजल्यावर गेली सुद्धा.

"किती सुंदर आहे तुझी ही जूली!" मी म्हटलं. "तिला मॉडेल म्हणून काम सहज मिळेल."

"मॉडेल!" पेगी हसली. "तिला कपडे, दागिने, बाय फ्रेंड्स ह्यांच्यात मुळीच इंटरेस्ट नाही. तिला बास्केटबॉल स्टार व्हायचंय. बास्केटबॉल स्कॉलरशिप मिळावी म्हणून ती अभ्यास करते. ए आणि बी मिळवते. तिचा दुसन आवडता उद्योग म्हणजे खोड्या काढणे. फ्रँकी तिला टॉम बॉय म्हणतो. पंधरा वर्षांची झाली पण तिला अक्कल नाही आली अजून." पेगी बोलताना थांबली आणि म्हणाली, "मुख्य काम राहिलंय. रिअल इस्टेट एजंट म्हणत होता, "तुझ्या मुलीसाठी तुला सिटरची जरूरी आहे. ती सिटरचं काम करायला तयार आहे. मी ह्या सोफीला सांभाळते. तिची आई, मरीची मुलगी कॅथी नर्स आहे. सोफी सहा आठवड्याची असल्यापासून मी तिला सांभाळतेय. सोफी आणि तुझी मुलगी एकाच वयाच्या आहेत. दोघी खेळतील."

त्या दोघी आताच खेळत होत्या. मधल्या चौकातच जिऱ्याखाली एक डॉल हाऊस ठेवलं होतं. भोवती बाहुल्या, टी सेट्स, क्रेयॉनस, कलरिंग बुकस् असा पसारा होता. तिथे खेळण्यात त्या गुंतल्या होत्या.

"मी आठवड्याला शंभर घेते." पेगीने सांगितलं.

शंभर म्हणजे फार होते. पण घरातल्या घरात सिटर हे फार सोयीचं होतं.

"माझा नवरा रोहित १ जुलैपासून कामावर रुजू होईल." मी पेगीला सांगितलं. "माझं कॉलेज ऑगस्टमध्ये सुरु होईल तेव्हा मला सिटर लागेल."

"मला चालेल. तेव्हा मी सिटिंगचं काम सुरु करीन." पेगी म्हणाली.

फारसा विचार न करता मी पेगीला होकार दिला.

"तुझं नाव छाया आहे ना?" पेगीने विचारलं.

मी मान डोलावली.

"छान आहे." ती म्हणाली. "रियल इस्टेट एजंटने सांगितलं."

त्या दिवसापासून रिना आणि सोफी एकमेकीला चिकटल्याच. हळूहळू माझ्या लक्षात आलं की त्या बिल्डिंगमधल्या सगळ्या अपार्टमेंटचे दरवाजे सताड उघडे असायचे. मग मीही आमच्या अपार्टमेंटचा दरवाजा उघडा टाकायला सुरवात केली. रिना आणि सोफी या दोघींचा चारी अपार्टमेंटमध्ये मुक्त संचार होता. पण त्यांची खेळायची मुख्य जागा मधला चौक ही होती. कधीकधी दहा वर्षांची मॉली त्यांच्याशी खेळायची. मी किंवा पेगी दिवसा त्यांना समोरच्या बागेत झोपाळ्यावर खेळायला नेत असू.

पहिल्या आठवड्यातच माझं बस्तान व्यवस्थित बसलं. मला कॉलेज सोडून दोन वर्षे झाली होती. रिना पेगीकडे असली की मला अभ्यासाची उजळणी करायला वेळ मिळू लागला. एकूण मी खूष होते.

पेगी व तिची कझिन केटी कधी कधी मधल्या चौकात तर कधी हवा चांगली असेल तर समोरच्या हिरवळीवर खुर्च्या टाकून गप्पा ठोकत बसत असत. त्या मलाही बोलवायच्या. मी वेळ असेल तर तिथे जाऊन बसायची. कॅथी, दुसऱ्या मजल्यावरच्या मरीची मुलगी, मोकळी असली तर त्या अड्ड्यात सामील व्हायची. त्या सगळ्या एकमेकींच्या नात्याच्या असल्याने त्यांना बोलायला खूप विषय असत.

मरी मात्र क्वचितच गप्पा मारायला यायची. दिवसा ती पुष्कळदा बेपत्ता असायची. तिची नात सोफी हिला ती का सांभाळत नाही? हा प्रश्न माझ्या जिभेवर यायचा. पण तो मी विचारला नाही.

पेगीचा नवरा फ्रँकी घरी नसायचाच. त्याचा घर पेंट करायचा धंदा होता. एकदा तो कामावरून परत येताना रोहितला हॉलवेत भेटला. तेव्हा झालेलं संभाषण रोहितने मला सांगितलं.

फ्रँकीने स्वतःची ओळख करून दिली होती. "हॅलो, मी फ्रँकी. माझा घर पेंट करण्याचा धंदा आहे. माझे हे रंगीबेरंगी कपडे बघून तुला समजेलच. ह्या बिल्डिंगमधे बायकांचेच राज्य आहे. तुझ्यासारखा खरा पुरुष इथे राहायला आला म्हणून मला आनंद झालाय. माझी बायको आणि तिच्या कझिन्स या चौकात बसून गप्पा मारण्यात वेळ घालवतात. गॉसिपिंग करायला त्या सर्वांना आवडतं. माझी मुलगी जूली फार खोडकर आहे. तिला आवरायला तिच्या आईला जमत नाही म्हणून मी तिला समरमधे माझ्याबरोबर घर पेंट करण्याच्या कामाला लावतो. पण या वर्षी तिची बास्केटबॉलची प्रॅक्टिस आणि शिवाय ती मरीचा आणि केटीचा अपार्टमेंट पेंट करणार आहे. म्हणून तिच्या आईने तिला घरी ठेवून घेतलंय. ती एवढ्या खोड्या करेल! तू नुसती मजा बघ. जूली म्हणजे ट्रबल, ट्रबल, ट्रबल!"

फ्रँकी पेगीसारखाच बडबडत होता.

"मी घरी नसतोच." रोहित म्हणाला.

"गुड! या बायकांच्या राज्यात घरी नसणं शहाणपणाचं."

रोहितचं काम सुरू झालं. मॉली व जूलीची समर व्हेकेशनही सुरू झाली. दोघीही घरी असायच्या.

जूलीने मरीचा अपार्टमेंट पेंट करायचं काम सुरू केलं. ते करता करता ती मॉली, रिना व सोफीला चिडवायची. त्यांच्या नाकाच्या शेंड्याला पेंट लावायची. सोफी व रिनाच्या आवडत्या बाहुल्या

लपवायची. मॉलीची पुस्तकं इकडेतिकडे टाकायची. मॉलीची आणि जूलीची सारखी भांडणं चाललेली असत. मॉली पेगीकडे तक्रारी करायची. पेगी वैतागायची.

एका दुपारी मी रिनाला पेगीकडे ठेवून कॉलेजच्या लायब्ररीत गेले होते. मी परतल्यावर खालूनच रिनाला हाक मारली. रिना व सोफी खिदळत खाली आल्या व रिनाच्या खोलीत गेल्या. मी चहा करत होते. त्या दोघी मोठमोठ्यानी खिदळत होत्या म्हणून त्यांच्या खोलीत डोकावले. तर त्या कलरिंग बुकमधल्या सर्व जनावरांचे, मुलांचे पाय व हात पांढरे रंगवत होत्या.

"What are you doing?" मी विचारलं.

"Marie white feet." त्या म्हणाल्या. "white hands"

"What?" मी विचारलं. परत तेच उत्तर.

मी दोघींचे हात पकडले आणि मरीच्या अपार्टमेंटमध्ये गेले. लिट्लिंगरूममध्ये शिडीवर उभी राहून जूली भिंतीला पेंट लावत होती. मला पाहताच तिने शिडीवरून उडी मारली आणि जवळचा बँकपॅक उचलून दोन पायऱ्या गाळत चक्क पळून गेली.

मरीच्या बेडरूममधून मॉलीच्या हसण्याचा आवाज येत होता. मी सरळ मरीच्या बेडरूममध्ये गेले. मरी कारपेटवर अस्ताव्यस्त पसरली होती. तिच्या पायांना आणि हातांना पांढरं पेंट फासलेलं होतं. कोपऱ्यात उभी राहून मॉली हसत होती.

मी पेगीला बोलावून आणलं. "अॅम्ब्युलन्सला फोन करू?" त्या खोलीत अस्ताव्यस्त पडलेल्या मरीकडे बघत असलेल्या पेगीला मी विचारलं.

"काही नको." पेगीने मरीच्या डोक्याखाली उशी सरकवली. "येईल ती उद्या शुद्धीवर!" ती म्हणाली. मग तिने मॉलीचे खांदे धरले. "जूली कुठेय?" तिने विचारलं. "पळून गेली." मॉली हसतच होती. "I am going to kill her. पेगी फणफणली. "Let her come back."

मी दोन्ही मुलींना घेऊन घरी आले. त्यांचा हात पाय पांढरे करण्याचा उद्योग चालूच राहिला.

संध्याकाळी रोहितला मी ही हकीगत सांगितली. तो मोठमोठ्याने हसला. "या वयाची मुलं अशीच वागतात." तो म्हणाला. मग त्याने तो जूलीच्या वयाचा असताना स्वतः काढलेल्या खोड्या मला सांगितल्या. "मी एकदा रामकाकांचं पैशाचं पाकीट लपवून त्यांना घाबरवलं. दादाच्या सायकलीच्या चाकातली हवा सोडली." त्याचे हे पराक्रम ऐकून मला थोडं बरं वाटलं. जूली रिना आणि सोफीला चिडवायची ते मला आवडत नव्हतं. पण रोहित म्हणाला, "तिचं वागणं अगदी नॉर्मल आहे."

रात्री आम्ही झोपल्यावर मला खिडकीवरती कुणीतरी खडे मारतंय असे आवाज ऐकू येऊ लागले. मी रोहितला उठवलं. "पोलिसांना फोन करतो." तो म्हणाला.

"थांब. मला एक शंका येतेय." मी म्हटलं. खिडकीवरची शेड उचलून मी बाहेर पाहिलं. शंका अचूक होती. अंधारात उभी राहून जूली खिडकीवर खडे मारत होती. मी खिडकी उघडली, "दार उघड" खुणा करून ती मला सांगत होती. मी मुकाट्याने हाउस कोट घालून तिला बिल्डिंगमध्ये घेतलं. "Your mother is going to kill you" मी जूलीला म्हणाले.

"तिला मी उद्या संध्याकाळपर्यंत दिसणार नाही." जूली म्हणाली.

"कुठे झोपशील?" मी तिला विचारलं.

"आँटी मरीचा दरवाजा उघडा असतो. तिच्या लिफ्टिंगरूममध्ये झोपीन. सकाळी लवकर उठून पळून जाईन. परत येईपर्यंत ममी शांत झालेली असेल." ती म्हणाली आणि दोन दोन पायऱ्या गाळत पण हलक्या पावलांनी मरीच्या घरात घुसली.

"काय आहे पण कार्टी!" असं म्हणून रोहित झोपून गेला.

"रिना अशी दिव्य निघाली तर मी काय करीन?" अशी काळजी करत मी झोपले.

जूलीने समरमध्ये मरीचा व केटीचा अपार्टमेंट पेंट करून दोन आठवडे कॅम्पला जाण्याइतके पैसे मिळवले. कॅम्पमध्ये उत्तम खेळाडू म्हणून जूलीला बक्षीस मिळालं.

मॉली-जूलीची शाळा व माझे कॉलेज समर संपल्यावर चालू झाली. जूलीच्या शाळेतून तिच्या विषयी तक्रारी येतच होत्या. तिने एका वर्गाला "तुम्हाला हॉलमध्ये बोलावलय" असा खोटा निरोप दिला. "एका वर्गात आग लागलीय" अशी अफवा पसरवली आणि आगीचा बंब आला." पेगी चिडचिड करत होती. रोहित जूलीच्या खोड्या ऐकून हसत होता. त्याची करमणूक होत होती.

दिवस भराभर जात होते. मी अभ्यासात, घरकामात, रिनाला संभाळण्यात गुंतले होते. जूलीने मरीचे हातपाय पेंट केल्याची घटना एव्हाना मी पार विसरून गेले होते.

तीन महिने उलटले आणि बाबांचं इ-मेल आलं.

"तुझे मोठे मामा एका आठवड्यासाठी अमेरिकेला येतायत. त्यांची कामं व मिटिंग यासाठी ते हॉटेलमध्ये राहतील. फक्त दोन शनिवारी तुझ्या घरी येतील. रविवारी सकाळी टॅक्सीने जातील. तू त्यांच्यासाठी चिकन, मटण असं जेवण कर. त्यांना सकाळी ऑम्लेट लागतं आणि ते संध्याकाळी चांगली व्हिस्की पितात. मॅकॅलन असं त्या व्हिस्कीचं नाव आहे. रिनाला बघणारे ते आपल्या कुटुंबातले पहिलेच म्हणायचे. आपला भाऊ तुझ्या घरी जातोय म्हणून तुझी आई खूष झालीय."

माझे मोठे मामा हे बडं प्रस्थ होतं. त्यांनी आजोबा वृद्ध झाल्यावर धाकट्या भावांना मदत केली होती. त्यांच्यात एकच दोष होता. ते बरीच दारू प्यायचे.

मामा येणार म्हणून मला खूप आनंद झाला. रोहितलापण आनंद झाला. मी त्याला म्हटलं, "मी बाकीचं सामान आणते, तू मक् कॅलम का काय त्या नावाची व्हिस्की आण."

"मक् गॅलन असेल." रोहित मला चिडवत म्हणाला. "तुझे मामा फार बेवडे आहेत असं दिसतयं."

"मक् गॅलन असेल तर ती आण." मी सांगितलं.

शुक्रवारी रोहित एक बाटली घेऊन आला. तिनशे डॉलर्स. आपल्या बजेटचा बोऱ्या."

"खोटं बोलतोस!" मी म्हटलं.

"रिसिट बघ." मी रिसिट बघितली आणि माझं तोड बंद झालं.

मामा एक मोठ्ठी सूटकेस घेऊन आले. "हे सगळं तुझं." ते म्हणाले. "तुझ्या आजीने आणि आईने पाठवलय." मग त्यांनी विचारलं, "रिना कुठे?"

मी तशीच दरवाजा उघडा टाकून रिनाला शोधायला गेले. तिला पेगीकडून पकडून आणली. तिच्या पाठोपाठ सोफी आली. मामांना बघून दोघी माझ्या मागे लपल्या. रिनाला शोधत मी वरच्या मजल्यावर गेले होते हे मामांच्या लक्षात आलं.

"तू काय चाळीत राहतेस?" मामांनी विचारलं. "मुलगी मुक्तपणे सगळ्या घरात हिंडतेय."

"तसंच काहीसं." मी म्हटलं.

"छान." मामा म्हणाले.

बॅग घरात नेऊन त्यांनी त्यातून खेळणी काढली. दोन्ही मुलींना दिली. मुली उड्या मारत खेळणी पेगीला दाखवायला गेल्या.

मामा जेवले. पूर्ण संध्याकाळ मामा व्हिस्की पीत होते. कंपनी म्हणून रोहित बिअरची बाटली घेऊन बसला होता.

सकाळी ब्रेकफास्ट घेऊन मामा गेले.

मी व्हिस्कीची बाटली बघितली. बरीच संपली होती. पण अर्धीतरी उरली होती. "पुढच्या रविवारला ही पुरेल." मी म्हटलं.

"तुझे मामा खरंच बेवडे आहेत. अर्धी बाटली संपवली. उरलेली पुरेल न पुरेल. मी दुसरी आणून ठेवतो." रोहित म्हणाला.

मी बॅगमधलं सामान काढलं. मला मारपीनी, आईने, आजीने येवढ्या वस्तू पाठवल्या होत्या की त्यांचं काय करावं ते मला कळना. मी कानातले, गळ्यात घालायचे दागिने जूली, मॉली, पेगी, कॅथी सर्वांना वाटले.

पुढचा शनिवार आला. मामा आले. जूली, मॉली, कॅथी, पेगी सगळ्या येऊन त्यांचे आभार मानून गेल्या. तेही खूष झाले. रोहितने व्हिस्की ग्लासात ओतली. मामांनी ग्लास तोंडाला लावला आणि ते म्हणाले, "अरे, हे तर पाणीच आहे!"

"काय?" मी आणि रोहित एकमेकांकडे बघत म्हणालो.

"व्हिस्कीत पाणी घातलयं." मामा म्हणाले.

प्रसंगावधान राखून मी म्हटले, "रोहितने काल दुसरी बाटली आणलीय. ती उघडूया."

मामांनी नव्या बाटलीतल्या व्हिस्कीचा ग्लास तोंडाला लावला आणि ते म्हणाले, "ही खरी व्हिस्की."

ती रात्र मी अस्वस्थ होते पण काही बोलले नाही. सकाळी मामा ब्रेकफास्ट घेऊन गेले आणि रोहितचं आणि माझं भांडण सुरु झालं.

"रोहित, तू व्हिस्की प्यायलीस आणि मी दारू प्यायची नाही असं म्हणते म्हणून बाटलीत पाणी भरून ठेवलंस?" मी म्हटलं.

रोहित भडकला. "मला व्हिस्की प्यायची असेल तर मी ती सरळ घेईन. हे बाटलीत पाणी भरण्याचे खेळ मी खेळणार नाही. मी व्हिस्की प्यायलो नाही."

"मग दुसरं कोण पिणार?" मी विचारलं.

"ते मला माहीत नाही. तू प्यायली असशील. जूली, पेगी कुणीही प्यायलं असेल. दरवाजे तर सताड उघडेच असतात."

"व्हिस्की पिऊन बाटलीत पाणी कुणी भरलं?" मी विचारलं.

"मी हे उद्योग केलेले नाहीत. समजलं?" तो म्हणाला.

"तूच केलेस!" मी म्हटलं. "तू व्हिस्कीचोर आहेस."

"काय म्हणालीस?"

"व्हिस्कीचोर, व्हिस्कीचोर!"

"मी तुझ्या मामांसारखा बेवडा नाही." रोहित म्हणाला आणि खोलीत जाऊन त्याने धाडकन दरवाजा बंद केला.

'व्हिस्की कोण पितंय?' ही शंका माझ्या मनाला पोखरू लागली.

'रोहित मला न सांगता व्हिस्की पीत होता का?' 'का पेगी पीत होती?...ती पीत असेल तर दारुड्या बाईच्या हाती रिनाला सोपवून मी कशी कॉलेजात जाणार?...जूलीने व्हिस्की पिऊन बाटलीत पाणी भरलं का?...जूली काही करू शकली असती. तिच्या मित्रमैत्रिणी पण घेतच होत्या.'

घरातलं इतर काही चोरीला गेलंय का ह्याचा शोध लावण्यासाठी मी सगळं घर धुंडाळलं....सगळंकाही, माझे दागिनेसुद्धा जागच्या जागी होतं. ते सेफ डिपॉझिट बॉक्समध्ये ठेवायचे असं मी ठरवलं आणि व्हिस्कीच्या नव्या आणलेल्या बाटलीवर व्हिस्की होती तिथपर्यंत खूप करून ठेवली.

सोमवारी दुपारी मला कॉलेजात जायचं होतं. नाईलाजाने मी रिनाला पेगीकडे सोडली. संध्याकाळी परत आले तर मरीच्या अपार्टमेंटमधून आरडाओरडा ऐकू येत होता. मी धावत वरती गेले.

मरीच्या लिफ्टिंगरूमचा दरवाजा उघडा होता. लिफ्टिंगरूममधल्या कारपेटवर मरी अस्ताव्यस्त पसरली होती. कुणीतरी केस रंगवण्याच्या जांभळ्या डायने तिला दाढीमिशा काढून ठेवल्या होत्या. मरीची मुलगी तिच्या नर्सच्या युनिफॉर्ममध्येच उभी राहून तणतणत होती. ती नुकतीच घरी परतली असावी आणि तिला तिची आई अशा अवतारात सापडली असावी असा मी अंदाज केला.

"ही आत्ताच मी हॉस्पिटलमधून परतले तर मम्मी अशी! कुठे तरी तिला दारू सापडते आणि तिचा तिच्यावर ताबा राहत नाही. सतत दुसऱ्याच्या घरात जाऊन ती दारू चोरते. दुकानातून चोरण्याचा प्रयत्न करते. त्या पलीकडच्या बागेत दारुड्यांचा अड्डा पडलेला असतो तिथे जाऊन बसते. ते तिला दारू पाजतात. तिला व्हिस्कीची बाटली सापडली तर संपलंच." कॅथी रडायला लागली. जवळच पेगी व केटी हताश चेहेऱ्याने उभ्या होत्या. नेहमी एका कोपऱ्यात उभी राहून खिदळणारी मॉली आज गप्प होती. तिच्या शेजारी उभ्या असलेल्या रिना व सोफी गोंधळलेल्या होत्या. जूली अर्थात बेपत्ता होती.

"हिच्या ह्या दाढीमिशा कशा निघणार?" केटी म्हणत होती. "तो रंग काढणं सोपं नाही."

कधी नव्हे तो फ्रँकी लवकर घरी आला. त्याने खोलीत येता येता केटीचं वाक्य ऐकलं असावं. "कसला रंग म्हणताय?" असं विचारत तो खोलीत आला. क्षणभर स्तब्ध राहून त्याने त्या दृश्याचे आकलन केले आणि खो खो हसायला लागला.

तो हसू लागताच खोलीतला ताण फुगा फुटल्यासारखा विरला. मॉलीने दाबून ठेवलेलं खी खी बाहेर फुटलं. ती हसली म्हणून रिना व सोफी हसू लागल्या. मग केटी व पेगी हसू लागल्या. कॅथीपण रडता रडता हसू लागली.

त्या विनोदी शोकांतिकेकडे बघता बघता मी शुद्धीवर आले आणि धावत खाली माझ्या स्वयंपाकघरात आले. माझ्या मागोमाग,

"वरती काय गोंधळ चाललाय?" असं विचारत रोहितने घरात पाय टाकला.

मी बाटलीतली व्हिस्की ग्लासात ओतली आणि रोहितला म्हटलं, "ही व्हिस्की पिऊन बघ."

"ह्या व्हिस्कीत पाणी मिसळलंय. हा उद्योग कोणी केला?" त्याने विचारलं.

"व्हिस्कीचोराने" मी म्हटलं. "व्हिस्कीचोर सापडला."